

РЕШЕНИЕ

№ 5953

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 29.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **3208** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 171 т. 5, б. „б” от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. М. М. от [населено място] чрез адв. Н. И., против принудителна административна мярка по чл. 171, т.5, б. „б“ - „преместване на пътно превозно средство, без знанието на неговия собственик или упълномощен водач”. В жалбата се твърди, че ПАМ е незаконосъобразна, постановена при нарушение на материалния закон и необоснована, като се развиват подробни аргументи. Моли същата да бъде отменена изцяло.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, представлява се от адвокат, който поддържа жалбата на наведените в нея основания. Претендира съдебно-деловодни разnosки.

Ответникът–Директор на [фирма], чрез процесуален представител адв. М. Г., представя писмен отговор по жалбата, с който иска съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира съдебно-деловодни разnosки. В съдебно заседание-редовно призоваван, не се явява и не се представлява.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От събраните по делото доказателства се установява, че на 12.02.2021г. с оспорения индивидуален административен акт е приложен ПАМ с устно разпореждане от служител на [фирма], изразяваща се в „принудително преместване на паркирано

пътно превозно средство автомобил марка БМВ с рег. [рег.номер на МПС] , на специализиран паркинг „С.“. ПАМ е наложена на жалбоподателя, затова, че МПС е било неправилно паркирано на в [населено място] на кръстовището на [улица]и [улица]. МПС било преместено с техническо средство „паяк“ на специализиран паркинг „С.“. В докладните записки е отразено репатрирането на автомобила, като е начертана и скица на местоположението му. ППС на жалбоподателя фигурира в Протокол за принудително преместване № 35902/12.02.2021г. и отчет към него. За освобождаването на МПС на 12.02.2021г. жалбоподателят заплатил сумата от 66 лв., включваща принудителното преместване и престоя на МПС на паркинга.

По делото са приети като доказателства представените с жалбата и по административната преписка, както и тези представени със становището на ответника, а именно: Заповед № СОА 21-РД 95-28 от 30.01.2021г. на Кмета на Столична; Заповед № РД -09- 20/10,02,2021г. на ИД ЦГМ ЕАД за определяне на служителите от ЦГМ ЕАД, които да осъществяват ПАМ, Трудов договор на М. С.-,инспектор, контрол паркиране“ и длъжностна характеристика, Инструкция за работа, Констативен протокол от 12.02.2021г. с приложена схема с местоположението на автомобила и снимков материал относно местоположението на паркирания автомобил на пътният участък.

Приетите писмени доказателства не се оспорват от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима, но НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

С оглед на проверката, която съдът извършва по чл.168 от АПК на основанията по чл.146 от АПК, съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма – устна, по аргумент за противното от чл.172, ал.1 от ЗДвП, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при неговото издаване, същият е съобразен с целта на закона. Оспореният акт е издаден от административен орган с териториална и материална компетентност, съгласно Наредбата за организация на движението на територията на Столична община и по одобрения със Заповед № СОА 21-РД 95-28 от 30.01.2021г. на Кмета на Столична „Ред и условия за принудително преместване на неправилно паркирани пътни превозни средства“. В т.3.2., е посочено, че принудителното преместване се осъществява само след констатиране на нарушението по ЗДвП или НОДТСО от служител на [фирма] на длъжност инспектор контрол на паркирането или контролър автомобилен транспорт, той и инспектор. Заповед № РД -09- 20/10,02,2021г. на ИД ЦГМ ЕАД за определяне на служителите от ЦГМ ЕАД, които да осъществяват ПАМ, Трудов договор на М. С.-,инспектор, контрол паркиране“ и длъжностна характеристика

По аргумент за обратното от чл.172, ал.1 от ЗДвП, за мярката по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП не е задължителна писмена форма. (Разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП изисква наличие на мотивирана, респ. писмена заповед само за налагането на ПАМ по другите хипотези на чл. 171 от същия закон -, т.1, 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7). Заповедта може да е устна или изразена чрез действие, което е в съответствие с чл.59, ал.3 от АПК. Поради това съдът намира, че е спазена и формата на акта.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са налице установените от административния орган

релевантни юридически факти (изложени в мотивната част на акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за издаването му норма и респективно дали се следват разпоредените правни последици. Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да установи наличието на посочените фактически основания и изпълнението на законовите изисквания при издаването на оспорения акт.

Производството по делото е по повод наложена принудителна административна мярка – принудително преместване на неправилно паркирано МПС, като посоченото нарушение е чл.98, ал.1, т.1 ЗДвП – Паркирането и престоят са забранени „на място, където превозното средство създава опасност или е пречка за движението или закрива от другите участници в движението пътен знак или сигнал“. Нарушение от подобен характер е предвидено като основание за репатриране на неправилно паркираното МПС по реда на чл. 171, т. 5 от ЗДвП. За да се приложи процесната ПАМ следва мястото, където е бил паркиран автомобилът да е обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на МПС или паркираното МПС да е създавало опасност, или да е правило невъзможно преминаването на останалите участници в движението или да закрива от другите участници в движението пътен знак или сигнал.

От всички доказателства по делото, както и от становището на самия жалбоподател, се установява точното местоположение на паркираното в нарушение на ЗДвП моторно превозно средство, което е на кръстовището на [улица]и [улица]в [населено място]. Съгласно разпоредбата на § 6, т. 8 от ДР на ЗДвП "кръстовище" е място, където два или повече пътя се пресичат, разделят се или се събират на едно ниво. Видно от снимковия материал, автомобила на жалбоподателя действително попада в зона на кръстовището. Паркирането в зоната на кръстовище е абсолютно забранено чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, именно защото винаги създава опасност за останалите участници в движението. Опасността не е абстрактна, а достатъчно конкретна и ясна, ограничаваща видимостта при подхода на автомобили, желаещи да направят завой и от [улица]и от [улица]. Следователно релевантните за налагането на мярката факти и обстоятелства, са доказани по начин изясняващ в достатъчна степен наличието на коя от визираните в разпоредбата на чл. 171, т. 5 б. "б. " от ЗДвП хипотези е имал предвид ответният орган при постановяването и прилагането ѝ. В тази връзка следва да бъде уточнено, че хипотезите са постановени при условията на алтернативност, поради което наличието на една от тях е достатъчна, за да се приеме, че е налице основание за прилагане на ПАМ.

В конкретния случай процесното МПС безспорно създава опасност за другите участници в движението, доказателство за което е абсолютния характер на забраната по чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, според която е забранено не само паркирането, но и престоят дори. Това обстоятелство се явява съществено за крайния извод по спора, а именно, че са налични законово регламентирани предпоставки на една от трите хипотези на чл. 171, т. 5, б. "б. " от ЗДвП по налагане на спорната ПАМ, която следва да се използва като крайна и лимитативно приложима мярка за едностранно въздействие върху правната сфера на собствениците и ползвателите на МПС. Паркирането по този начин на лекия автомобил очевидно изпълва състава на разпоредбата на чл.171 ал.1 т.5, б. „б“ от ЗДвП. Предложение второ от този законов текст, предвижда паркирането по този начин МПС без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, да се премести, когато създава

опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Това правило е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административното нарушение. Преценявайки законосъобразността на оспорения акт, съдът приема, че ответникът е изпълнил задължението си по чл.170, ал.1 АПК да установи, че превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение и създава пречки за останалите участници в движението, поради което наложената ПАМ не се явява засягаща адресата в по-голяма степен от необходимото за целта ѝ.

С оглед на изложеното жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли. Ответникът претендира разноски, представил е доказателства за заплащане на адв. възнаграждение /л. 30/, поради което жалбоподателят следва да му заплати сумата от 600 лева за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 63 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. М. М. от [населено място], против принудителна административна мярка по чл. 171, т.5, б. „б“ - „преместване на пътно превозно средство, без знанието на неговия собственик или упълномощен водач”, извършено от служители на [фирма] на от 12.02.2021г.

ОСЪЖДА Г. М. М., ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], № 176, вх. Б, ап.88, да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], [населено място], представлявано от Изп. Директор- Д. Д., сумата от 600 /шестотин/ лева, съдебно-деловодни разноски в производството.

Решението не подлежи на обжалване съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 5, изр. 2-ро от ЗДвП.

СЪДИЯ: